

Una òpera de pel·lícula

El proper dilluns 25 de febrer a les 20:00 h. es retransmetrà en directe, en alta definició i via satèl·lit l'òpera *Elektra* de Richard Strauss des del Gran Teatre del Liceu de Barcelona per a 16 sales Cinesa de tota Espanya.

Barcelona Cinesa Diagonal Cinesa Diagonal Mar Cinesa La Maguinista Bizkaia Cinesa Artea	Las Palmas de Gran Canaria Cinesa Siete Palmas Madrid Cinesa Proyecciones Cinesa Herón City Las Rozas Cinesa Principe Pio Oviedo Cinesa Parque Principado	Palma de Mallorca Cinesa Festival Park Santander Cinesa Bahía de Santander Santiago de Compostela Cinesa Area Central Sevilla Cinesa Plaza de Armas	Terrassa Cinesa Parc Valles València Cinesa Bonaire Zaragoza Cinesa Gran Casa

Preu: 14 euros

Gran Teatre del Liceu

dissabtes des de la platea

DAVID RUANO

► Una escena de *Tirant lo Blanc*, que es va estrenar divendres passat.

La passarel·la de 'Tirant lo Blanc'

El públic acaba aixecant-se i expressa que està davant un dels millors muntatges que ha vist mai

GONZALO
Pérez de Olaguer

Després de conèixer de prop l'actual univers teatral de Calixto Bieito, ¿amb quin ànim afronta l'espectador un nou espectacle del més internacional dels nostres directors? ¿Busca la sensualitat, el sexe, la provocació? ¿Busca un pas més cap endavant en aquesta estranya bogeria plena d'irreverència? Diumenge a la tarda. Teatre Romea. Ple absolut. No és públic estrenista i la mitjana d'edat és de 35 anys.

Aquest públic entra de ple en la història de *Tirant lo Blanc*, protagonista de la més important novel·la de la literatura catalana, pilar de la novel·la de cavalleries, total, escrita per Joanot Martorell (1410-1465) i alabada, per exemple, per Vargas Llosa i Dámaso Alonso. Un públic al qual se'l sent comentar, després d'una primera part d'una hora i mitja, que «és una mica llarga» i també que hi ha moments genials. I que, després de la segona (una altra hora), aplaudeix amb passió, es posa dret i expressa la seva convicció que està davant d'un dels millors i més sorprenents espectacles que ha vist mai.

La funció té lloc en la seva major part en una passarel·la que va des de l'escenari fins a gairebé l'última fila del teatre. Allà hi transcorre una orgia festiva que narra sobretot les gestes amoroses i guerreres de Tirant en la seva missió d'alliberar Constantinoble de l'amenaça de l'imperi turc. Però Bieito i Marc Rosich (dramatúrgia) van més enllà: sense perdre (però a vegades gairebé) el fil argumental, aquells que fins i tot no coneixen la novel·la de Martorell s'endinsaran en el seu món i coneix-

xeran l'ordre social i moral de l'Edat Mitjana i a més s'acostaran a les seves referències actuals en una brutal maniobra de director i dramaturg.

Història i crònica social, llegenda, sexe i sensualitat, imaginació, violència i ironia, irreverència, són trets d'entre les 487 escenes del torrencial text original. Tot a un ritme endimoniat, vorejant la provocació i cuidant el tractament de l'eròtica de *Tirant lo Blanc*.

Bieito fugí de la vulgaritat i compta amb una magnífica interpretació coral, en la qual destaquen diversos noms i hi apareixen algunes llicències: el *Tirant* de Joan Negre (vist pel director com un cavaller errant), la imponent Plaerdemavida de Roser Camí, l'Estefania de Marta Domingo; i Victòria Pagès, Lluís Villanueva

Tot succeeix a un ritme endimoniat, vorejant la provocació i cuidant l'eròtica

i Carles Canut. Bieito es treu de la màniga la narradora Flors de Cavalleria, excessivament crispada en la interpretació de Belén Fabra. Una menció especial es mereix la partitura de Carles Santos (la seva primera col·laboració amb Bieito), amb aires de gran òpera. Tots dos formen un tàndem que omple de frescor la història.

M'agrada aquest treball del director de *Plataforma*, més assentat en la bogeria controlada, amb una esplèndida direcció d'actors. Així i tot, i com ja he escrit més d'una vegada, m'agradaria retrobar-me amb el Bieito centrat en el text i l'actor (*El rei Joan*, de Shakespeare, 1995), allunyat de parafernàlies de tota mena. Els asseguro que és un plaer. ≡